

ροδανειστήριον. Καί πρῶτον μὲν ὑποκύπτει εἰς τὴν τοιαύτην μοῖραν τὸ εὐκρινετότερον τῶν σπουδαστικῶν κτημάτων, τὸ ὠρολόγιον, διότι ὁ φοιτητῆς γνώστης δεινὸς ὢν τῆς πλουτολογίας κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν χρόνων ἐν οἷς ζῶμεν, καὶ ζῶν βίον ἐλεύθερον, οὐδαμῶς δεσμευόμενον ὑπὸ τῶν ὥρων τοῦ χρόνου, θεωρεῖ τὸ ὠρολόγιον ὡς κεφάλαιον νεκρὸν, ἀφαιρούμενον ἀπὸ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνθρωπότητος· ἀναμνησκόμενος δὲ καὶ τῆς παροιμίας ὅτι διὰ τὸν εὐτυχεῖ «περνοῦν ἀμέτρητοι οἱ χρόνοι» ἀποφασίζει ταχέως, καὶ παραδίδει αὐτὸ εἰς τὸ εἰρημένον κατάστημα, καθόσον μάλιστα οὕτω τὸ προφυλάσσει καὶ κατὰ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ φροντίζων καὶ περὶ καλῆς διατηρήσεως τῶν ἐνδυμάτων του, ἀποστέλλει τὸν μὲν χειμῶνα τὰ θερινά, τὸ δὲ θέρος τὰ χειμερινά ἐνδύματα εἰς τὸ ψυχρὸν, καὶ κατὰ τοῦ πυρὸς ἡσφαλισμένον εὐάερον καὶ ἄνευ σπητῶν κατάστημα τῆς πόλεως, ὅπερ, τὸ ἀναγράφωμεν εὐχαρίστως χάριν τῆς στατιστικῆς, αὐξάνεται κατ' ἔτος διὰ προσθηκῶν καὶ παραρτημάτων, ἀναλόγως τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φοιτητῶν.

Ὅταν ὁμως καὶ τὸ τελευταῖον πανταλόνιον λάβῃ τὴν πρὸς ἐξαργύρωσιν ὁδὸν, καὶ ἡ φθίσις τοῦ βαλκανίου δεικνύῃ τὰ σοβαρὰ συμπτώματα τοῦ καλπάζοντος σταδίου, τότε ὁ φυσιογνώστης σπουδαστῆς ἀκολουθεῖ τὰ ὑποδείγματα τῆς μητρὸς φύσεως. Ἄπαντα ἡ κυκλοφορία τῆς φύσεως συνίσταται εἰς αἰώνιον τι κατὰ νόμους ἀπαραβάτους ἰδρυμένον σύστημα δανεισμοῦ, ἀπαραλλάκτον ὅλως πρὸς τὸ ἐν Τουρκίᾳ τανῦν ὑφιστάμενον. Ἡ θάλασσα δανεῖζεται τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἀπὸ τῶν ποταμῶν, οὗτοι ἀπὸ τῶν ῥυάκων, οἱ ῥυάκεις ἀπὸ τῶν πηγῶν, αὗται ἀπὸ τῆς γῆς, ἡ γῆ ἀπὸ τῶν νεφῶν, ταῦτα δὲ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ἐὰν δὲ οἱ πεμμεγίστοι ὠκεανοὶ δὲν αἰσθύνονται νὰ δανείζονται ἀπὸ μικροτάτων ποταμιῶν καὶ ῥυακίων, ἐὰν ἡ ἀφεγγῆς σελήνη δὲν ἐρυθριᾷ δανειζομένη φῶς ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἐὰν καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐδανείσθῃ πλευράν τινα παρὰ τοῦ Ἀδάμ ὅπως πλάσῃ τὴν προμήτορα ἡμῶν, εἶνε ἄρα ἀνάμωστον ἂν καὶ ὁ πεινῶν, καὶ δίψῃ ἀπολλύμενος ἡμέτερος σπουδαστῆς ζητήσῃ καλὸν τι δάνειον παρὰ τοῦ λιπαροῦ καὶ προγάστορος ξενοδόχου ἢ ἄλλου τινὸς εὐσπλάγχου προσώπου; Οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς πλησίον κώμας ὑπάρχουσι πολυάριθμοι ἐλεήμονες καὶ χρυσοδότειραι ψυχαὶ, δανεῖζουσαι ἄνευ ἰδίας ὠφελείας ἐπὶ τόκῳ ἑκατὸν μέχρι διακοσίων τοῖς ἑκατὸν καὶ μὲ ἑκδοσιν συναλλαγματικῆς. Ἐὰν δὲ ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη δὲν ἐξοφληθῇ κατὰ τὴν ὠρισμένην προθεσίαν, ὁ ἄγριος λαὸς τῶν Μνησίμων ὀρυᾷ εἰς τὸ κελλίον τοῦ ταλαιπώρου σπουδαστοῦ, ὅστις μὴ ἔχων νὰ ἐξοφλήσῃ αὐτοῦς, τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπουσιάζει ἐντελῶς ἀπὸ τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ πρὸς περισσώτεραν ἡσυχίαν καταφεύγει μετὰ

ἀπελπιστικὴν ἀπόφασιν καὶ εἰς τὰ ἱερὰ ἄστυα τῶν παραδόσεων καὶ τῆς βιβλιοθήκης, ἐνθα καὶ ἀληθῶς εὐρίσκει ἐπὶ τινα χρόνον ἡσυχίαν καὶ ἡρεμίαν ὅπως ποτὲ οἱ ἱεῖται τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὅπισθεν τοῦ βωμοῦ τῶν Θεῶν.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον αὐξάνεται τὰ μέγιστα καὶ ἡ ἄλλως καθ' ἑαυτὴν μεγάλη εὐπροσηγορία, καὶ καλοσύνη τοῦ ῥάπτου καὶ ὑποδηματοποιοῦ. Διότι οὐ μόνον καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐρωτῶσιν οὗτοι περὶ τῆς πολυτιμοτάτης ὑγείας τοῦ προσφιλεῦς πελάτου, ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὐτῶν φθάνει ἐνίοτε καὶ μέχρι τοσοῦτον ὥστε ν' ἀφήσωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πανεπιστημίου ἔγγραφα βιβλία, καὶ καταλόγους μακροῦς χρῶν εἰς ἐνθύμησιν καὶ διαρκῆ φιλικὴν μέχρι τῶν ἐξετάσεων ἀνάμνησιν, διότι πρὶν ἢ τὰ χρῆμα πληρωθῶσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προσέλθῃ εἰς ἐξετάσεις ὁ υἱὸς τῶν Μουσῶν.

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

**

ΓΥΝΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ἐν τινι πτωχοκωμείῳ τῶν Παρισίων ἐτελεύτησε πρό τινας, ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα ἐννέα ἐτῶν, γυνὴ ὀνομαζομένη Βιοργίνια Δισκιέρ, ἥτις—πράγμα παράδοξον—ἐπαρασημοφορήθη διὰ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ ἱστορία τῆς γυναικὸς ταύτης παρέχει παράδειγμα γενναιότητος καὶ αὐταπαρρησίας τοσοῦτον σπανίας ὥστε εἶνε ἀξία νὰ ἀνγραφῆ ἐν ταῦθα.

Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ἡμέραν τινὰ ὁ συνταγματάρχης τοῦ 27ου πεζικοῦ συντάγματος ἐτραυματίσθη καιρίως ὑπὸ σφαίρας ἐν τινι φονικωτάτῃ συμπλοκῇ. Ἐνόμισαν ὅτι ἀπέθανε καὶ οὐδεὶς πλέον ἐσκέφθη περὶ αὐτοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς συμπλοκῆς, λοχίας τις τῶν εὐζῶνων, μικρόσωμος, ἰσχνὸς, νοήμονα ἔχων φυσιογνωμίαν, λέγει πρὸς δύο στρατιώτας·

— Αὐτὸ δὲν φθάνει ποῦ τοὺς κάμαμε· πρέπει νὰ πᾶμε νὰ πάρουμε καὶ τὸ σῶμα τοῦ συνταγματάρχη μας καὶ νὰ τοὺς δείξουμε πῶς δὲν τοὺς φοβούμεθα.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες οὐκ ἀνεχώρησαν, ἀλλ' οἱ δύο ἔπεσαν καθ' ὁδὸν ὑπὸ τὰς σφαίρας τῶν πολεμίων, ὥστε ὁ λοχίας ἀφίκετο μόνος εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ κατέκειτο τὸ πτώμα τοῦ συνταγματάρχου.

Μάτην προσεπάθησε νὰ τὸ φορτωθῇ ἐπ' ὤμων· δὲν τὸ κατώρθου κατ' οὐδένα τρόπον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ διέκρινεν εἰς τὰ πέριξ δύο ἐπίππους κοζάκους. Εἶλκυσε τὴν προσοχὴν των διὰ τῶν νευμάτων του, οὗτοι δ' ἐπλησίασαν προθύμως βέβαιον ὅτι θὰ τὸν αἰχμαλωτίσωσι. Ἀλλὰ μόλις ἐφθασαν εἰς εἶκοσι βημάτων ἀπόστασιν, ὁ λοχίας ἐφόρευσε διὰ τοῦ ὄπλου του τὸν ἕνα, καὶ

ἐτραυματίσθη τόνον βαρῶς τὸν ἕτερον ὥστε κατέπεσε τοῦ ἵππου του.

Τότε ἐφόρτωσε τὸ σῶμα τοῦ συνταγματάρχου ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἵππων τούτων, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ στρατόπεδον πλήρως δόξης καὶ χαρᾶς.

Ἐν τούτοις, διὰ θαυματουργοῦ τινος προστασίας, ὁ συνταγματάρχης δὲν εἶχεν ἐκπνεύσει. Ὁ χειρουργὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐπεμελήθη τὸ τραῦμα καὶ ἡ ζωὴ του ἐσώθη.

Ἀλλὰ παρετήρησαν— τότε μόνον — ὅτι καὶ ὁ γενναῖος λοχίας εἶχε τραυματισθῆ. Τὸ αἷμα τρέχον ἀπὸ τὸ στήθος του διεπέρα τὴν στρατιωτικὴν στολὴν του.

Μεθ' ὅλην τὴν μεγίστην ἀντίστασιν, ἦν κατέβαλλεν, ἐσπευσαν νὰ τὸν ἐκδύσωσι.

Ἡ παράδοξος ἐκπληξίς! . . . ὁ στρατιώτης οὗτος ἦτο γυνή, ἦτο ἡ Βιργινία Δεσκιέρ, ἥτις, θέλουσα νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς ἐκ τῆς στρατολογίας, ὄντα στήριγμα τῆς οἰκογενείας, προσῆλθεν ἀντ' αὐτοῦ κρύψασα τὸ φῦλον τῆς ὑπὸ ἀνδρῶν ἐνδύματα.

Ἴσως τοῦτο φαίνεται παραμύθιον, ἐν τούτοις εἶνε ἀκριβεστάτῃ ἀλήθεια.

Ἡ Βιργινία εἶχε καταταχθῆ εἰς τὸ 27 σύνταγμα τῶν εὐζώνων καὶ κατὰ μικρὸν προὔδιθάσθη εἰς δεκανέα, καὶ λοχίαν.

Ὁ στρατηγὸς τῆς μεραρχίας, πληροφορηθεὶς τὴν παράδοξον ταύτην ἀνακάλυψιν, ἐπέλεσε τὴν Βιργινίαν, τὴν ἐπήνεσε διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς, καὶ κατόρθωσε ν' ἀπενεμηθῆ αὐτῇ κατ' ἀρχὰς μὲν ὀριστικῇ ἀπόλυσις ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ; ἔπειτα δὲ καὶ τὸ παράσημον τῆς Δεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΙ

Οἱ σοφοὶ Γερμανοὶ, οἱ πλείοτερον παντὸς ἄλλου εὐρωπαϊκοῦ ἔθνους προσοικειωθέντες τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἐπιστήμην, τὴν τέχνην καὶ εἴ τι ἄλλο ἀγαθὸν ἐκέκτητο ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, ἐβουλεύθησαν νὰ μιμηθῶσιν οὐχὶ διὰ κενῶν λόγων, ἀλλὰ πράγματι τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ ἐν τῇ γυμναστικῇ. Ὁ ἐν Βερολίῳ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς Ρόσλερ, ὁ κατὰ Ξενοφῶντα οὐ μόνον γυμναστικὸς, ἀλλὰ καὶ τῶν τοιούτων ἔργων ἐξεταστικὸς, στηριζόμενος εἰς τὴν νεοτέραν περὶ γυμναστικῆς φιλοσοφίαν, προτρέπει δι' ἐκτενοῦς ἐγκυκλίου δήμους καὶ πόλεις νὰ συστήσωσι, πλὴν τῶν ἐν τοῖς σχολείοις αἰθουσῶν τῆς γυμναστικῆς, εἰδικὰ γυμναστήρια ἐν ὑπαίθρῳ, ἀναφέρων ὀνομαστὶ καὶ τὰς κυριωτέρας τῶν τῶν ἀσκήσεων, κατὰ φῦλον καὶ ἡλικίαν. Αἱ σπουδαιότεραι περικοπαὶ τῆς ἀπὸ 20 ὁκτωβρίου χρονολογουμένης ἐγκυκλίου ἔχουσιν ὧδε: «Ἡ γυμναστικὴ, ἐπανειλημμένως κηρυχθεῖσα οὐσιῶδες καὶ συστατικὸν μέρος τῆς διδασκαλίας τῆς νεολαίας,

εἰσῆχθη ἤδη ὡς μάθημα καταναγκαστὸν εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα, ἀνώτερά τε καὶ κατώτερα. Δῆμοι καὶ πόλεις ἐφιλοτιμήθησαν νὰ συστήσωσιν ἐντὸς αὐτῶν τῶν σχολείων γυμναστήρια, ἔνθα διὰ παντὸς τοῦ ἔτους νὰ ἀσκῶνται οἱ μαθηταί, ἀνεξαρτήτως τῆς αἰθρίας, τῆς συννεφίας καὶ τοῦ χειμῶνος. Τοιαῦτα γυμναστήρια ὁμολογοῦνται κτῆμα τιμαλφές, διότι τὸ νεανικὸν σῶμα ἀναπτύσσεται τελεσφόρως καὶ ἐρρυθμῶς, ὅταν ἀσκῆται κανονικῶς φθινοπώρου καὶ χειμῶνος, ἔαρος καὶ θέρους. Οὐχ' ἦττον ὁμως τιμαλφῇ καὶ συστάσεως ἄξια ὑπολαμβάνει ἡ κυβερνήσις καὶ τὰ παρὰ τοῖς σχολείοις ἐν ὑπαίθρῳ γυμναστήρια, ἔνθα πολλαὶ ἀσκήσεις ἐκτελοῦνται εὐκολώτερον ἢ ἐν ταῖς αἰθούσαις, καὶ δὴ καὶ ἄνευ κινδύνου. Τὰ ἐν ὑπαίθρῳ γυμναστήρια οὐ μόνον καθιστῶσιν ἐγκαιρῶς τὸ σῶμα καρτερικὸν πρὸς τὰς ποικίλας τοῦ κλίματος ἐπηρείας, ἀλλ' ἐθίζουσι τὴν νεολαίαν νὰ ἀπολαύῃ τῆς ἐλευθερίας τῆς παιζούσα καὶ νὰ διατηρῇ καὶ ποιῆται χρῆσιν αὐτῆς κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τοὺς νόμους τῆς παιδείας. Ἡ μερὶς αὕτη τοῦ νεανικοῦ βίου, ἀληθῆς χαρὰ τῶν πρόσθεν γενεῶν, ὀφείλει νὰ ἀκμάζῃ ταυτὸν καὶ νὰ διατηρηθῆ ἐν τῷ μέλλοντι. Οὐχὶ ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων μόνον, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τῆς φύσεως ναοῦ ὀφείλει ἡ νεολαία συχνότερον καὶ ἐλευθερώτερον νὰ ἔχῃ ἀφορμὴν νὰ διατρανοῖ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς καὶ ἰκανότητα, καὶ νὰ χαίρῃ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν, οἵτινες εἶνε ἀχώριστοι ἀπὸ πάσης ἀληθινῆς καὶ ὀρθῆς παιδείας. Οὐδὲν ἄλλο μέσον εἶνε ἰκανώτερον νὰ ἄρῃ τὸν πνευματικὸν κάματον, νὰ ἀναζωογονήσῃ σῶμα καὶ ψυχὴν, νὰ ἐμβάλῃ ἔρωτα καὶ ἰκανότητα εἰς νέας ἐργασίας, νὰ κωλύσῃ τὴν ἄωρον καὶ παρὰ φύσιν παρακμὴν τοῦ σώματος, νὰ ἐκρίζωσῃ πᾶσαν ἀλαζονείαν, νὰ διασώσῃ τὴν συμφυᾶ τῇ ἡλικίᾳ ἀπλότητα, παρρησίαν καὶ εὐθυμίαν, νὰ διδάξῃ καὶ ἀσκήσῃ φρόνημα κοινὸν, νὰ ἐμφυσήσῃ θάρρος καὶ ὁμόνοιαν εἰς ἐπίτευξιν κοινῶν καὶ ἀνωτέρων σκοπῶν. Τὰ γυμνάσματα ταῦτα συνδυάζουσι διαρκῶς σωματικὴν ἐργασίαν, σπουδαιότητα καὶ εὐθυμίαν· διδάσκουσιν ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἰσονομίαν καὶ ἰσοδικίαν· παριστάουσι δὲ ἐμφύχον καὶ ἐπαγωγὸν εἰκόνα ἔθνους, ἤθους, εὐπρεπείας καὶ κοσμιότητος. Κοιτὶς τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου εἶνε τὸ ἐκ παιθῶν συνδιάγειν τοῖς ὁμοίοις. Ὁ τῶν ὁμοίων ἀπεχόμενος καὶ καθ' ἑαυτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διάγων καθίσταται φίλαυτος, οὔτε κάτοπτρον ἔχων, ἐν ᾧ νὰ βλεπῆ τὴν ἀληθῆ μορφήν του, οὔτε ζωπρὸν μέτρον, δι' οὗ νὰ ἀναμετρηθῇ τὴν δυνάμιν του, οὔτε στάθμην ἀκριβῆ τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας, οὔτε σχολεῖον τῆς θελήσεως, οὐδὲ ἀφορμὴν ὀξείας βουλῆς καὶ ταχείας ἐκτελέσεως. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ὅποτε ἡ μὲν νεολαία πρέπει νὰ μανθάνῃ πλείονα ἢ ἄλλοτε, οἱ δὲ τὰ πρὸς τὸν βίον μετὰ κόπου καὶ μόχθου ποριζόμενοι γονεῖς σπανιώτατα ἔχουσιν ἄνεσιν νὰ συνδια-